

Привітне ставлення ДО ЧУЖИНЦІВ

ЛАСКАВО
ПРОСИМО

Погляд
вглиб

Привітне ставлення до чужинців

Як маємо ставитись до незнайомців
та чужинців у наших церквах?

Для більшості з нас чужинець – то просто незнайомиць, тобто людина, з якою раніше ми ніколи не розмовляли. Втім, незнайомиць швидко перестає бути чужинцем, якщо ми перекинемося з ним кількома словами – як би важко це інколи не було.

Але існує інший тип чужинців. Цих людей ми сприймаємо чужими не тому, що ще *не встигли* з ними познайомитись, а через внутрішні бар'єри, що заважають нам. Навколо нас є люди, яких ми вважаємо “підозрілими”, “ненадійними”, “дивними” на підставі своїх припущень, упереджень чи просто свого сприйняття. Вони викликають у нас відчуття дискомфорту, тому ми з легкістю відсторонюємось від них – “нехай хтось інший з ними розмовляє”.

Однак факт залишається фактом: цих людей важко уникнути. Вони повсюди. У кожному містечку або селищі є кілька груп етнічних меншин. Є тисячі безхатченків, що ночують на наших вулицях. І дня не минає, щоб по телебаченню не повідомляли про зростаючу кількість людей, що тікають зі своєї батьківщини, шукаючи притулок в інших країнах.

Тривають палкі дебати про причини такої ситуації і про шляхи найкращого її вирішення. Деякі наполягають, що треба якось привести до стабільності певні регіони світу, що охоплені війною або вражені бідністю. Інші ж зосереджені на тому, щоб покласти край нужденності у своїй країні. Політики готують промови з пропозиціями, як можна покращити життєві умови людей. Але є чимало й таких, хто лише шукають, кого б звинуватити у соціальній нерівноправності.

Але не про це йдеться в цій брошурі. В ній ми не приймаємо чийсь сторону, не обговорюємо політику і не збираємося на когось вказувати пальцем. В ній йдеться про той факт, що прямо зараз у вашій місцевості є чужинці; і про те, що ми, християни, маємо обов'язок якось на це реагувати. Любов Божа має спонукати нас до щирої та активної турботи про безхатченків, біженців, вигнанців та інших різних чужинців, не дивлячись – подобається нам це чи ні.

Однак, нам важко виявляти любов і турботу до тих, хто дуже відрізняється від нас. В деяких випадках нам не подобаються в них якісь дрібні речі – акцент,

.....
Любов Божа
має спонукати
нас до щирої
та активної
турботи.
.....

наприклад. В інших випадках нас може відштовхувати їхня релігія, вік, стать та багато інших речей. Але які б не були бар'єри, Бог закликає нас любити всіх людей, що Він створив; бути привітними до всіх, незалежно від того, якими дивними й незрозумілими вони можуть нам здаватись.

Ті з нас, хто ходять до церкви, мають серйозно розглянути питання, як ми реагуємо, коли бачимо "чужинців". Які є хибні моменти в нашому ставленні до біженців, з якими інколи стикаємося, що не розмовляють "нашою" мовою і не розуміють "нашої" культури? До патлатих диваків на вулиці, до підлітків з усіма можливими пірсингами й татуюваннями?

.....
Бог закликає
нас любити
всіх людей,
що Він
створив.
.....

До повій та безхатченків, що викликають у нас відразу? Чи ми внутрішньо здригаємося й проходимо мовчки повз них, відчуваючи ніяковість і страх? А може, незважаючи на жахливе відчуття дискомфорту, намагаємося бути привітними – хоча й з кривою посмішкою. А може бачимо в зустрічах з цими людьми Богом даровану

можливість продемонструвати їм Його піклування? Принести їм надію Євангелії?

Отже, чи ми готові бути привітними до чужинців, являючи їм біблійну гостинність і любов – як і нам Бог явив?

Божа прихильність до чужинців

Чимало біблійних текстів ясно й незаперечно вказують на прихильність Бога до чужинців. Один із яскравих прикладів цього – Божі настанови стосовно того, як ізраїльтяни мали ставитись до чужинців та прихоськів, що жили серед них.

“Як тубілець із вас буде для вас прихосько, що мешкає з вами, і ти будеш любити його, як самого себе, бо прихоськи були ви в єгипетській краї. Я Господь, Бог ваш!” (ЛЕВ. 19:34).

Бог починає Свою настанову з наказу ставити чужинців на один рівень із тубільцями. Такий наказ, однак, суперечить нашому інстинкту захищати свої сталі місцеві традиції від впливу інших народів. Далі Господь вимагає ще більшого рівня: любити чужинців “як самого себе”. Ми не повинні вважати, що чужинці та біженці в наших містах – то чиясь проблема, а не наша. Це – люди, що потребують нашої турботи, гостинності й поваги. У багатьох випадках вони ще потребують захисту, елементарної безпеки.

Бог також нагадав Своему народу про те, що вони й самі колись жили як прихоськи “у єгипетському краї”. Яків та його сини були біженцями, що втекли від голоду на своїй рідній землі. Спочатку євреї були частиною єгипетського суспільства, але згодом їхніх нащадків (тобто вже народ Ізраїльський) дуже

ефективно відчужили від решти населення й силою перетворили на рабів. Ізраїль колись сам був у шкурі чужинців, аутсайдерів та “небажаних маргінальних елементів”, тому мав виявляти співчуття до чужинців, що жили серед нього.

Свою настанову (про приходьків) Бог завершує словами: “Я Господь, Бог ваш”. Таким чином, ця заповідь про ставлення до чужинців являє Божий характер. Любов та співчуття до аутсайдерів – це ті якості, які Бог прагне бачити і серед Свого народу.

Не лише ізраїльський народ пізнав на власному досвіді, що таке бути приходьками. Згадайте для прикладу Авраама. Бог сказав йому: “Вийди зі своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу” (Бут. 12:1). З того дня Авраам забув, що таке рідна домівка.

Згадайте також Рут. Її батьківщиною був Моав, але вона зреклась своїх “богів” і залишила свій народ. “Народ твій буде мій народ, а Бог твій – мій Бог”, – сказала вона своїй свекрусі. Потім Біблія показує, скільки ласкавості, співчуття та щирої турботи виявив до неї Боаз, як тільки Рут (чужинка з ворожого народу) з’явилась у Віфлеємі. Своїми вчинками Боаз продемонстрував Божу любов до тих, хто не мав ні від кого підтримки і не міг захистити себе. Господь не відвертається від таких людей, але з любов’ю дбає про їхні потреби.

Біблія містить дуже багато текстів, що характеризують Божих людей як своєрідних чужинців серед безбожного суспільства. Не випадковим є той факт, що багато вірних Богу людей почувались у такому суспільстві чужими, відкинутими. Життя таких людей є прикладом для нас, щоб ми розуміли, що дійсно означає бути Божою людиною і любити чужинців так, як Він любить.

Божа прихильність до нас

Ми найкраще зрозуміємо Боже ставлення до чужинців, якщо згадаємо, що Господь вчинив для кожного з нас. Адже Ісус теж став “чужинцем” заради нас – залишив рідну домівку на небесах і прийшов на цю землю. Незабаром після того, як народився Ісус, Йосип отримав від Бога наказ тікати до Єгипту і шукати там притулок, рятуючись від переслідувань у власній країні. Йосип, Марія та Ісус практично стали політичними біженцями, що змушені були залишити свою батьківщину.

Але і в дорослому віці Ісус почувався чужинцем. “Син же Людський не має ніде й голови прихилити!” – казав Він (Лк. 9:58). Що це практично означало? Йдеться не лише про те, що Ісус не мав власної домівки, а й про те, що Він усюди почувався чужим. Він був чужинцем і прихильником для оточуючих людей. Суспільство зрештою відвернулось від Нього! Втім, Ісус і не намагався пристосуватись до культури того часу, до очікувань людей, що Його оточували. Як чужинець на землі, Він зосереджувався на небесній домівці – справжній домівці. Наш Господь різними способами показував, що Він “не від світу цього”. Він бажав, щоб усі чітко розуміли: Він крокує до кращої оселі. До тієї, де раді усім людям – будь-якої культури і статку; з будь-яким минулим, з будь-якими потребами тощо.

Що це означає для нас? Біблія стверджує, що всі ми були “відлученими” від Бога, “чужими” Йому (Еф. 2:12), коли Ісус вмирав за нас на хресті, щоб сплатити ціну за наші гріхи та провини. Отже, хоча ми були й чужинцями для Бога, Він віддав Свого Сина, щоб повернути

нас у Свою родину. Подумайте лише: замість того щоб осудити (і цілком справедливо) нас, грішних, що жили лише для себе у своїх гріхах, Бог Сам став чужинцем, взяв на Себе покарання за нас і тепер пропонує нове життя! Тепер ми – Божі діти й спадкоємці Його царства (Гал. 3:26-29). Наша вічна ідентичність радикально змінилась і стала залежною від ідентичності Христа. Ми були чужинцями Богу, а тепер стали чужинцями для цього світу – як і наш Господь колись.

Як Авраам залишив свою рідну країну і пішов, слідуючи Божому керівництву, до невідомої землі, так і ми маємо жити так, щоб наша культурна приналежність та соціальний статус більше не визначали нашу поведінку, наші цінності. Вплив суспільства, культура, статус – все це вже в минулому. Тепер ми належимо Богу і крокуємо шляхом у небеса, щоб там з Ним вічно бути. Як Ізраїль колись, ми теж пізнали на власному досвіді, що таке бути чужинцями! Наша справжня батьківщина – то не країна, де ми народились. Апостол Павло писав віруючим міста Филипи: “Життя (букв. “громадянство”) ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа” (Фил. 3:20). Наша справжня домівка – на небесах, біля престолу Божого. Якщо ми пізнали, що значить бути далеко від своєї рідної оселі (тієї, що на небесах), то зрозуміємо тугу тих, хто прагнуть безпечного місця, нової батьківщини.

У нас набагато більше спільного з чужинцями, що навколо, ніж це здається на перший погляд. Як і безхатченки, ми знаємо, що значить бути відкинутими суспільством; як і біженці, ми знаємо, що таке туга за рідною домівкою; як і бідні світу цього, ми знаємо, що таке зверхнє ставлення інших. Багато з тих чужинців, що навколо, страждають і почуваються дуже самотніми. Тому маємо впустити їх у своє життя, щоб вони побачили Божу родину й почули Боже запрошення приєднатися до цієї родини!

Жити, як чужинці

Наша рідна культура, особиста безпека, ідентичність, соціальний статус, виховання – все це може легко стати ідолами, що формуватимуть наші погляди і впливатимуть на наше ставлення до інших. Судження про чужинців на підставі всього вищезгаданого лише підкреслюють наші відмінності, що зрештою викликає або страх перед “не такими, як ми” або почуття переваги над ними. Але ми більше не повинні керуватись стандартами цього світу.

Ми, як громадяни небесної країни, маємо натомість іншу культуру – Христову. Саме ця нова культура має скеровувати наше мислення і впливати на наші погляди, а не та земна, в якій ми народились. Цей принцип особливо важливий, коли в нас діє природний інстинкт уникати “чужих”. У Христі ми повинні відліпитись від сталих стереотипів, щоб не дивитись на чужинців зі страхом, з відчуттям ніяковості або почуттям переваги. Маємо дивитися на них очима Христа. Ісус віддав Своє життя, щоб зробити Своїх “чужинців і ворогів” членами родини Самого Бога. Ось чому маємо ласкаво ставитись до чужинців. Ось чому маємо щиро прагнути, аби вони прийшли до Божої оселі, де на них чекає безпека й турбота. Якщо справді дивитимемося на чужинців Божими очима і відкинемо свою зону комфорту, то відчуємо бажання дати цим страждаючим, знедоленим людям справжню надію та дружбу.

.....
Ісус віддав
Своє життя,
щоб зробити
Своїх
“чужинців
і ворогів”
членами
родини
Самого Бога.
.....

Чи ми готові дозволити цій істині впливати на нас, на наше ставлення до інших?

У будь-якому місті є різні етнічні групи, безхатченки, самотні, зламані душі, відринуті, знедолені, біженці та багато інших “чужинців”, яких ми просто не помічаємо. А як щодо тих людей, яких ви бачите у церкві щонеділі, але з якими жодного разу не розмовляли? Вони також є “чужинцями” для вас. Маємо пам’ятати, що в нас живе Святий Дух, Який сповнений щирої турботи й любові до

цих людей. Якщо наше серце закрите до “чужинців”, то маємо серйозно запитати себе: Чому? Важливо сказати Богу чесно про свої страхи, про відчуття ніяковості і попросити в Нього сили, щоб змінити своє ставлення до “чужих” і позбавитись усіх внутрішніх бар’єрів, що нам заважають.

У Посланні до євреїв написано, що ми “прийняли царство непохитне” (Євр. 12:28). І далі автор нагадує нам окрім всього іншого про гостинність і ласкавість до “приходнів” (Євр. 13:2). Дуже важливо виявляти біблійну гостинність, якщо ми дійсно постійно наближаємося до “непохитного царства”. Але йдеться не лише про запрошення нових друзів на недільний обід.

В давнину через брак заїжджих дворів подорожуючих часто запрошували переночувати зовсім незнайомі люди. Господарі пропонували їжу та затишне

місце для сну. Гості мали безпеку та захист від будь-якого можливого лиха.

Це, звісно, не означає, що маємо відкрити навстіж двері свого будинку і дозволяти жити у себе будь-кому і скільки завгодно (хоча для деяких це може бути найкращим служінням). Але це означає, як мінімум, що маємо впустити у своє життя тих людей, що їх Бог посилає на нашому життєвому шляху – щоб вони могли побачити прийдешнє Царство і ту оселю, яку неможливо вкрасти, втратити або “похитнути”.

Чи ми готові відкрити своє життя чужинцям, яких нам посилає Бог? Чи готові розділити з ними любов Бога та Його оселю? Чи ми звикли бачити в них лише загрозу?

.....
Маємо бути
ГОТОВИМИ
ВІДКРИВАТИ
СВОЄ ЖИТТЯ
ЧУЖИНЦЯМ,
ЯКИХ НАМ
ПОСИЛАЄ БОГ.
.....

Ласкаве ставлення до чужинців

Що значить привести чужинця до Ісуса? Просто вказати йому шлях до неба і побажати приємної подорожі? Ні. Звісно, Ісус прийшов, щоб запропонувати всім спасіння. Але спасіння – це не просто золотий квиток до раю. Це означає віддати своє життя Господу і чинити Божу справу під Його керівництвом. Це означає виявляти активну, практичну любов і бути привітними до всіх – навіть до чужинців. Належати до Божого народу – значить активно шукати можливості задовольняти потреби тих, кого зустрічаємо на своєму шляху (Як. 2:14-17), засвідчуючи при цьому, що Бог вчинив для нас.

Бог не випадково привів до нашої церкви тих чи інших людей. Наші сусіди, колеги, різні знайомі – це теж не випадковість. Але ми не часто вбачаємо в цьому Божий промисел. Ми забуваємо, що є причина, чому Бог помістив нас в те чи інше місце і посилає нам на шляху тих чи інших людей. Давайте подбаємо про те, щоб чесно поговорити з Богом про своє відношення до чужинців. Давайте просити Його, щоб спрямовував нас до тих чужинців, яким Він хоче, щоб ми служили, виявляючи щирю турботу. І, нарешті, давайте будемо готові до практичних дій.

Навколо нас є багато чужинців, що потребують побачити Божу любов. Поговоріть з вашими церковними лідерами, як можна разом служити чужинцям, щоб вони стали частиною вашої церковної сім'ї. Можливо, ви могли б...

- **чимось служити безхатнім або самотнім людям:** приносити їжу, запрошувати в гості; відкрити свій “притулок” або їдальню;
- **служити тим, хто страждають від втрати, смутку, хвороби, розчарувань:** приносити їм їжу, проводити з ними час, разом молитись за них і нагадувати їм про євангельську надію;
- **організувати безкоштовні заняття з вивчення мови** для представників національних меншин вашого міста;
- **знаходити час для спілкування з біженцями, їхніми родинами;** допомогти їм скласти резюме, заповнити різні бланки та зробити інші різні речі, що потрібні їм для отримання роботи, житла, державної допомоги тощо;
- **відвідувати протягом тижня старих членів вашої церкви,** щоб підбадьорити їх і виявити їм свою повагу;
- **знайомитись з тими людьми у вашій церкві,** з якими ви ніколи не розмовляли – особливо з тими, хто самотні або дуже відрізняються від вас.

В таких “звичайних” справах відображається любов та ласкавість Самого Бога! Всі ті обставини, що зводять нас із чужинцями, ставлять нас перед вибором: або ми дозволимо страху відсторонитись від цих людей, або відкриємо для них наші серця й наші домівки – а також Боже серце і Його домівку.

Турботливе ставлення до людей являє саму сутність Євангелії! Якщо ми демонструємо іншим Божу любов, якщо звершуємо Його роботу, то можемо бути впевненими: Він обов’язково спонукатиме наші серця до свідoctва і даватиме різні можливості пояснювати людям Божу любов, що відкрилась в Ісусі, в Його спокутній жертві.

Серія “Погляд вглиб” пропонує християнам чудове біблійне вчення. Незалежно від того, новонавернений ви чи зрілий християнин, маєте широкий вибір невеликих біблійних статей, що торкаються багатьох важливих тем і питань.

Місія служіння “Хліб Наш Насуцний” – зробити доступною і зрозумілою для кожного мудрість Божого Слова, що змінює життя. Ми сповнені щирого бажання допомогти читачам наблизитись до Бога й свідчити про віру своїм знайомим. Будь ласка, розкажіть про брошури серії “Погляд вглиб” тим, кому вони дійсно потрібні. Ви можете завантажити будь-яку брошуру даної серії у PDF форматі [на сторінці “Погляд вглиб”](#) сайту **ukrainian-odb.org**.

Всі наші ресурси доступні для кожного без будь-яких фінансових зобов'язань. Однак, якщо ви бажаєте підтримати фінансово служіння “Хліб Наш Насуцний”, можете зробити це, натиснувши посилання “Пожертвувати”.

ПОЖЕРТВУВАТИ